

DE LA SINAI LA GOLGOTA

O scrisoare de la Jean Samuel Syniak

Copilăria și tinerețea mea

Rusia îmi este patria. Tatăl meu era un rabin pios din Polonia rusească și, credincios învățaturii Talmudului, se silea să țină întocmai poruncile Legii și ale Torei. Spera în felul acesta să se îndreptățească înaintea lui Dumnezeu și să-și atragă binecuvântarea Lui.

Viețuirea împreună a părinților mei a fost fără a avea copii timp de șase ani. Tata se ruga mereu lui Dumnezeu să le dea un copil, căci, pentru iudei, copiii sunt o manifestare a bunăvoinței divine. Dar orice căsătorie rămasă fără copii timp de zece ani, ar trebui dizolvată, după prescripțiile Talmudului.

M-am născut în 1863 și am fost paralizat de picioare până la șapte ani. Educația mi-a fost foarte severă, chiar de la începutul copilăriei. De nenumărate ori tatăl meu m-a pedepsit pentru că, fără să-mi dau seama sau chiar conștient, am lăsat să cadă la pământ boneta pe care evreii trebuiau s-o poarte mereu! Eram de asemenea pedepsit dacă ciucurii de la hainele mele erau în dezordine (vezi Numeri 15.37-39) sau dacă n-aș fi îndepărtat de îndată un copil care ar fi venit să se joace cu mine. Tatăl meu a murit la treizeci și șase de ani. A fost un tată bun, deși foarte sever. Și-a slăbit sănătatea prin lipsurile pe care și le-a impus pentru a ajunge la sfințenie.

De atunci mama a avut grijă de educația mea. Era tot atât de pioasă, dar mai blândă. Spre marea ei satisfacție, eu am făcut progrese rapide la școală. Aveam ușurință la învățătură și îmi plăcea mult să cunosc cât mai multe lucruri. Învățătorii și părinții mei se gândeau că voi deveni o lumină în Israel.

Mai degrabă profesor decât rabin

Ambiția mea era să devin rabin, pentru că aparțineam de clasa preoțească. Potrivit arborelui nostru genealogic, eu coboram din casa lui Aaron; de aceea am fost așezat, când aveam nouă ani, în sinagogă, împreună cu cei care binecuvântau adunarea. Dumnezeu îmi dăduse o conștiință receptivă, pe care educația severă a părinților mei a dezvoltat-o și mai mult. La patru ani eram deja conștient de nenorocirea păcatului și de sfințenia lui Dumnezeu. Odată, făcând baie, am fost în pericol de moarte; neliniștea sufletului meu a fost mare, căci eram păcătos și știam lucrul acesta; și fiindcă eram gol în apă, nu puteam să implor ajutorul lui Dumnezeu. Potrivit prescripțiilor Talmudului, un iudeu nu se poate ruga decât dacă este îmbrăcat. Dar Dumnezeu m-a salvat din pericolul acela, tot așa cum, în harul Său, m-a salvat mai târziu de la pierzarea veșnică.

Când am împlinit treisprezece ani s-a sărbătorit timpul propriei mele responsabilități. Am scris eu însumi cuvântarea pe care un tânăr trebuia s-o țină cu ocazia aceasta și care de obicei era făcută de învățătorul religios. Alesesem ca subiect „nazireatul”. Dorința mea era să-mi consacru toată viața lui Dumnezeu. Ziua în care am primit obiectele specifice a fost o zi de hotărâri pioase și, așa putea zice, o zi fericită.

Dar, două zile după aceea, eram abătut și descurajat. N-am putut să mă țin de hotărârile pe care le luasem și realizam incapacitatea mea de a duce o viață sfântă, pentru că inima mea era rea. Din clipa aceea au urmat o luptă lăuntrică neîntreruptă și un suspin neîncetat după eliberare.

Urmare sfatului primit de la conducătorul meu spiritual, m-am alăturat unor tineri evrei zeloși în ale credinței. Împreună cu ei studiam Legea, cu posturi și rugăciuni, de la ora șapte

dimineața până la trei după amiaza, apoi de la ora patru după amiază până la cinci dimineața. Din cele douăzeci și patru de ore ale zilei, nu-mi permiteam decât trei ore pentru mesele modeste și pentru puțin somn. Nu mă întindeam în pat, dormeam pe un scaun chiar în sala școlii. Numai vineri dimineața mă întorceam acasă și mă culcam până sâmbătă dimineața.

Duceam felul acesta de viață de doi ani, încât sănătatea mea s-a resimțit serios din cauza lipsurilor și vegherilor pe care le acceptam. Dar sufletul meu era de asemenea bolnav, căci nu găseam pacea. De aceea am renunțat la proiectul meu de a deveni rabin și mă pregăteam să fiu profesor. După câțiva ani de studii, am obținut un loc de profesor de rusă și de ebraică, aproape de Chișinău, în Basarabia, departe de patria mea.

Mișcarea din Basarabia

După moartea țarului Alexandru al II-lea a izbucnit o persecuție împotriva evreilor și ea s-a resimțit și în Basarabia. Mulți evrei au emigrat în Palestina, cu gândul de a forma acolo o colonie. Grijă de a căuta un loc favorabil realizării proiectului acestuia a fost încredințată unui avocat, Iosif Rabinovici, un om deosebit de ales.

Rabinovici era un savant care cunoștea și istoria Evangheliilor, dar era un liber cugetător, deși fiu al unei iudeice credincioase. El s-a dus la Ierusalim și acolo a vizitat locurile sfinte, între altele biserica „Sfântului Mormânt”, înălțată, cum se zice, pe mormântul lui Hristos. Privirile lui s-au oprit mult timp la locul acesta plin de amintiri. Deodată, unele întrebări au venit să-i agite sufletul: Cel care fusese pus în mormântul acesta, să fi fost El Mesia poporului meu? De ce Israel L-a răstignit? Și ce s-a ales acum de poporul meu?... De ce toate nenorocirile care l-au copleșit de atunci?... Întrebări peste întrebări veneau cu rapiditatea fulgerului, i se impuneau și i-au strălucit în inimă până ce l-au adus la lumină. Chiar în locul acela, evreul jurist necredincios a devenit un creștin. Inima i-a fost convinsă pe deplin și în mod divin, că acest Isus, răstignit de poporul Său, era Fiul lui Dumnezeu și Împăratul lui Israel. Rabinovici a părăsit biserica Sfântului Mormânt ca „un om nou.”

Cum s-a întors la hotel, noul convertit a scris celor din Chișinău: „Am găsit cheia problemei evreiești”. Se poate imagina bucuria și agitația pe care comunicarea aceasta a provocat-o în orașul său natal. Ziarele au răspândit-o și toți locuitorii așteptau cu nerăbdare reîntoarcerea lui. A sosit după vreo cincisprezece zile și a organizat o reuniune la care s-au dus toți care au putut. În prezența evreilor cei mai stimați din oraș, Rabinovici a ținut o cuvântare care a fost urmărită cu o atenție deosebită. Ca Ștefan în capitolul 7 din Faptele Apostolilor, cuvântătorul a arătat ascultătorilor săi cum Dumnezeu S-a purtat plin de îndurare față de poporul Lui, i-a trimis martori care toți, unul după altul, au fost respinși de el. A schițat toată istoria poporului evreu până la Isus din Nazaret și a terminat cu cuvintele acestea: „Și acest Isus este Hristosul, Mesia al nostru, Cel promis. Iată soluția problemei evreilor.”

Mirare și indignare au urmat cuvintelor acestora. În mai puțin de două minute, sala a rămas goală. Ascultătorii au plecat plângând și dând din cap. Din acea zi, Rabinovici a vestit zilnic pe Hristos. Mulți evrei au venit la el. Unii îl insultau, alții discutau cu el și nu puțini s-au întors la Domnul.

Avea adunări regulate acasă la el și citea două capitole din Scriptură, unul din Vechiul și unul din Noul Testament. În cel dintâi, el făcea să se vadă profeția; în cel de al doilea, împlinirea ei; într-unul, umbra; în celălalt, realitatea: Hristos. La intrarea în casă se aflau scrise în rusă și ebraică, aceste cuvinte ale lui Petru: „Să știe bine dar, toată casa lui Israel, că Dumnezeu a făcut Domn și Hristos pe acest Isus, pe care L-ați răstignit voi” (Faptele Apostolilor 2.36).

Întoarcerea mea la Dumnezeu

Așa era starea de lucruri când mâna lui Dumnezeu m-a condus în Basarabia. Eram nenorocit și întristat. Problema păcatelor mele pentru care nu aveam ispășire mă preocupa fără încetare și nu-mi lăsa odihnă.

Urmând prescripțiile Talmudului, citeam în fiecare zi, înaintea rugăciunilor mele de dimineața și de seara, primele capitole din cartea Levitic care tratează despre jertfe și adăugam mereu, urmând îndrumarea: „Repetarea acestor cuvinte înaintea Ta, o, Dumnezeule, să-mi fie socotită ca și cum eu Ți-aș fi adus o jertfă!” Dar mereu era în mine o îndoială cu privire la ascultarea dorinței acesteia de către Dumnezeu.

Doream din toată inima să practic poruncile lui Dumnezeu pe care le știam drepte, dar nu eram în stare. Plecasem deja urechea față de ispititor și, cum nu găseam pace în Tora, m-am afundat în studiul cărților filozofice. Am citit pe Spinoza și Kant, m-am dus la teatru, lucru condamnat pentru un iudeu credincios. Desigur, sufletul meu, în căutarea păcii și a comuniunii cu Dumnezeu, a găsit în ele și mai puțină încurajare ca în exercițiile religioase.

Atunci am auzit vorbindu-se despre predicile lui Rabinovici cu privire la Dumnezeul națiunilor. Cu toată mizeria mea, am simțit față de o astfel de idee o indignare puternică și mult timp nu m-am putut decide să mă duc să-l ascult. Dimpotrivă, am scris redactorului unui ziar evreiesc din Petersburg că un jurist iudeu ținea la Chișinău conferințe pentru evrei și îi îndemna pe ascultători să-L accepte pe Dumnezeul creștinilor. Ziarul a publicat scrisoarea mea, cu observația că în calitate de profesor eu eram calificat să mă duc să-l dovedesc greșit pe omul acesta. Discuția mea cu Rabinovici va fi atunci publicată.

Urmând indicația ziarului, m-am dus într-o sâmbătă dimineața din toamna anului 1884 la Rabinovici. El vorbea în ziua aceea despre cetățile de refugiu pe care, în vechiul legământ, Dumnezeu le dăduse poporului Său, pentru ca oricine ar fi vărsat fără voie sânge nevinovat, să poată fugi într-o cetate ca să scape de răzbuțător. Rabinovici a citit capitolul 35 din cartea Numeri și apoi câteva locuri din Noul Testament.

Am înțeles, uimit, că poporul meu vărsase sângele unui Om drept, din sămânța lui David, și că Omul acesta drept strigase către Dumnezeu: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!” Iată de ce, explica Rabinovici, Israel este acum un fugar în fața răzbuțătorului sângelui. Dar unde ai putea să fugi? Oratorul a arătat atunci că, potrivit profețiilor divine, singura salvare posibilă pentru Israel se găsea în suferințele și moartea Celui drept, fără păcat, așa cum spune Isaia: „El era străpuns pentru nelegiuirile noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre; pedeapsa care ne dă pacea a căzut peste El și prin rănilor Lui suntem vindecați” (Isaia 53.5). „Sfântul acesta al lui Israel”, a continuat Rabinovici, „pe care poporul Lui L-a respins și L-a omorât și de la venirea căruia sceptrul a fost retras de la Iuda, nu este altul decât Isus Hristos, Fiul lui David. Despre El este scris în Noul Testament: «Sângele lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, ne curățește de orice păcat». De aceea El, al cărui sânge a fost vărsat de Israel, este cetatea de refugiu a lui Israel.”

Cuvintele acestea mi-au străpuns inima. Am înțeles atunci – și cât suspinam după revelația aceasta! – că este posibil să obții iertarea păcatelor și pacea cu Dumnezeul părinților noștri, care potrivit profețiilor a trimis un Răscumpărător, pe Isus, în Betleem, cetatea lui David, din casa lui Iuda. Am înțeles că Leul din seminția lui Iuda, sămânța promisă femeii era Cel care a murit la Golgota și a zdrobit acolo capul șarpelui.

La sfârșitul adunării m-am dus la domnul Rabinovici și i-am cerut un Noul Testament, pe care el mi l-a dat cu bucurie, apoi m-am grăbit să ajung acasă cu comoara mea. Am petrecut trei zile și trei nopți cu câteva întreruperi scurte, citind cartea aceasta atât de prețioasă. Am citit-o de la un capăt la celălalt cu atenție. Ce claritate îmi aducea de sus, ce plinătate de lumină!

La început, n-am înțeles decât foarte puțin din ceea ce citeam. Dar Evangheliile, Faptele Apostolilor și mai ales Epistola către Evrei mi-au descoperit planul slăvit al lui Dumnezeu pentru mântuirea celui păcătos. Am văzut starea de pierzare a omului din fire depărtat de

Dumnezeu și neavând de așteptat decât judecata și condamnarea. Am găsit confirmarea faptului pe care îl simțeam de atâția ani și care mă făcea să suspin, că omul este vinovat, pierdut și incapabil de a se ajuta pe el însuși. Dar Dumnezeu mi-a arătat de asemenea răscumpărarea minunată pregătită pentru cel păcătos, mântuirea veșnică pe care i-o oferă în dragostea Sa de nespus, și am găsit pacea prin credința în sângele lui Isus, pe care Dumnezeu L-a dat ca ispășire (Romani 3.25). O bucurie de nedescris mi-a umplut sufletul. Mai mult de o sută de texte din Vechiul Testament rămase neclare pentru mine până acum, s-au lămurit deodată. Îl adoram pe Dumnezeu cu recunoștință și mulțumiri, căci El devenise acum Dumnezeul meu și Tatăl meu în Isus Hristos.

Ani de încercare; emigrarea mea

Am făcut cunoscut în mod cinstit redactorului ziarului din Petersburg, rezultatul încercării mele pe lângă Rabinovici, spunându-i că am găsit în felul acesta mântuirea și pacea în Isus. Pentru motive ușor de înțeles, scrisoarea mea a fost lăsată sub tăcere. Am scris de asemenea mamei mele, la care mă gândeam chiar de când L-am găsit pe Mântuitorul. Știam cât suferea și ea sub povara legilor Talmudului și cât de mult suspina după salvare. Dar ea nu m-a înțeles deloc, a crezut că mi-am pierdut mintea și m-a rugat să cer un concediu și să vin acasă. I-am scris atunci a doua scrisoare mai amănunțită. Mi-a răspuns cu niște cuvinte extrem de aspre și a declarat că nu vrea să mă vadă, dacă voi tăgădui credința părinților mei.

Anii care au urmat au fost pentru mine ani de suferințe amare, în timpul cărora am fost expus multor încercări și ispite. Gândul de a fi despărțit și lepădat pentru totdeauna de mama mea, pe care o iubeam atât de mult, îmi zdrobea inima. Dar glasul lui Dumnezeu a rămas biruitor și necazul meu cel mai mare era că nu puteam să împărtășesc cu mama fericirea de a-L cunoaște pe Domnul. Ispita de a păstra darul de har al lui Dumnezeu ca o comoară ascunsă, cunoscută numai de mine, n-a întârziat să-mi zâmbească. Știam că voi pierde poziția mea de profesor îndată ce voi recunoaște pe Hristos în mod oficial. Mi s-a întâmplat deseori să strig la Dumnezeu, în timpul nopții: „Doamne, Tu știi că eu nu Te-am căutat; dar Tu, Tu m-ai căutat și m-ai găsit. Arată-mi deci calea și condu-mă Tu!” Și Domnul mi-a dat tăria să nu pun lumina sub baniță. Aceasta a fost desigur sfârșitul carierei mele de profesor într-un institut iudaic.

Domnul Rabinovici și alți prieteni mi-au propus să evanghelizez pe evrei în calitate de misionar retribuit. Pe cât îmi plăcea să lucrez pentru Domnul printre frații mei după trup, pe atât de puțin puteam să mă hotărâsc să fac lucrul acesta în condițiile propuse. Exemplul apostolului Pavel se prezenta prea clar înaintea mea, încât am arătat prietenilor mei dorința de a învăța meseria de lăcătuș înainte de a vesti Evanghelia, pentru a putea face lucrul acesta fără plată. Aceasta mi se părea deosebit de însemnat pentru lucrarea printre evrei, pentru că ei sunt foarte dispuși să caute un motiv interesant în orice lucrare.

Ideea mea de a învăța încă o meserie la vârsta de douăzeci și cinci de ani i-a făcut să suradă pe prietenii mei, dar eu n-am rămas neliniștit din cauza aceasta, căci știam că planul meu era aprobat de Dumnezeu. Am părăsit deci Rusia și m-am stabilit în Germania, în orașul B., unde am găsit un lăcătuș credincios care a consimțit să mă accepte ca ucenic. În harul Său, Dumnezeu mi-a dat puterea și priceperea necesare noului meu fel de lucru.

La ucenicie; blestemul mamei mele

Am fost botezat la B. și, deși știam ce nouă amărăciune va aduce lucrul acesta mamei mele, am socotit ca datorie a mea să-i aduc la cunoștință fapta aceasta. Atâta timp cât un evreu convertit nu este botezat, mai este nădejde pentru ai săi, dar, potrivit credinței evreiești, dacă cineva se botează, nu mai este posibilă mântuirea pentru el. De aceea, când am plecat în Germania, mama m-a îndemnat stăruitor să nu mă botez, căci aceasta ar obliga-o să mă

blesteme. Ea își arăta speranța că voi fi ferit de pasul acesta hotărâtor, datorită pietății părinților și a strămoșilor mei.

Când, cu o mărturisire plină de fericire dar tremurând, am făcut cunoscut mamei că am fost botezat, am primit scrisoarea cea mai neînduplecată pe care a scris-o vreodată. Citind-o, mă sprijineam de perete. A trebuit să fiu dus în camera mea, unde am rămas trei zile, ca mort. Mama îmi scria: „Am primit vestea morții tale. Mi-am rupt veșmintele și mi-am pus cenușă pe cap. Timpul doliului meu a început.” Urmau blestemele date în cartea Levitic capitolul 26 și în Deuteronomul capitolul 28. Scrisoarea se termina cu aceste cuvinte: „Domnul va face de asemenea să vină peste tine toate bolile și toate nenorocirile care nu sunt scrise în cartea legii acesteia, până vei fi nimic.”

Încercări adânci: sfânt prin mine însumi sau în Hristos

Acestei lovituri dureroase au venit să i se adauge dezamăgiri cumplite. Nu așteptasem nimic de la creștinismul din Rusia, religie de formă, cu adorarea de icoane. Dimpotrivă, plin de speranțe fericite, căutam pe creștinii din Germania. Vai! A trebuit să fac experiența adevărului cuvintelor lui Isus cu privire la cei care zic: „Doamne, Doamne!”, fără să fie într-adevăr ai Lui. Creștinii pe care i-am întâlnit la B. și apoi în alte părți căutau sfințirea firii lor. Învățăturile lor mi-au întunecat poziția înaltă pe care cel credincios o are în Hristos și pe care Dumnezeu mi-o descoperise clar prin Cuvântul Său. Am căutat să mă sfințesc prin mine însumi și m-am așezat din nou sub lege. M-am silit să îmbunătățesc firea mea veche, care după Cuvânt este de neîndreptat și pe care Dumnezeu a răstignit-o și a judecat-o odată cu Hristos pe lemnul crucii (Galateni 2.20-21). Pentru că nu reușeam, am ajuns foarte nefericit. Eram în starea celor din Galatia și din Colose, pe care apostolul îi mustră atât de aspru în epistolele lui. Am căzut într-un amestec de iudaism și de creștinism. Într-un cuvânt, am pierdut pe Hristos din vedere. Privirile mi-au fost luate de la Mântuitorul înviat și așezat la dreapta lui Dumnezeu. Mă ocupam de mine însumi, de acest mizerabil om vechi în care nu este nimic bun (Romani 7.18). Ca mulți alții, nu mă gândeam la Hristos decât ca să-L rog zi și noapte să mă sfințească și să mă curețe de firea mea păcătoasă. Cum ar fi putut El să asculte o astfel de rugăciune? Moartea Lui la cruce m-a mântuit pe deplin, m-a îndreptățit (Romani 6.6-7). Siguranța binecuvântată că Duhul Sfânt locuiește în mine era tulburată, tot așa și îndrăzneala de a merge la Domnul îndată ce El m-ar chema, adevăruri care mă făcuseră atât de fericit în Rusia. Eram atât de nefericit încât nici nu mai știam dacă eram iudeu sau creștin. În orice caz, creștinismul de care eram înconjurat abia dacă era puțin mai bun ca iudaismul din care ieșisem.

Nu câștigasem nimic. Dar Dumnezeu a avut milă de mine și m-a adus prin puterea Duhului Său și cu ajutorul Cuvântului Său, la simplitatea care este în Hristos. El mi-a arătat locul meu și partea mea erau în Hristos și că prin El eram deja sfânt și desăvârșit, în stare să am parte de fericirea sfinților în lumină, ca o nouă creație, mădular al lui Hristos, una cu El pentru totdeauna, în așa fel încât nimic nu mă poate despărți de dragostea Lui.

Din această clipă am fost din nou fericit și am putut, cu o inimă plină de bucurie, să privesc la Dumnezeu ca la Tatăl meu.

Veste bună din Rusia

Se dusese aproape un an de când primisem scrisoarea înfricoșătoare de la mama mea. Eu eram mort pentru ea. Nu mai speram să primesc ceva de la ea, dar continuam să-i scriu în fiecare săptămână, deși mă temeam că ea nu va citi scrisorile mele. Uneori nu aveam nici curajul să mă rog pentru întoarcerea ei la Dumnezeu.

Dar într-o zi, spre marea mea surpriză, a sosit o carte poștală prin care ea îmi spunea: „Dragă copile, eu am fost bolnavă și mă aflu într-o mare frământare sufletească. Îți cer două lucruri: Iartă-mă și trimite-mi un Noul Testament. Roagă-te pentru mine! Mama ta.”

Ce fericit am fost! Chiar în ziua aceea am expediat un Noul Testament ebraic și i-am trimis o scrisoare plină de dragoste. Răspunsul n-a întârziat. Necunoscând condițiile în care mă găseam, mama mă ruga s-o vizitez de îndată în Rusia. Dar cum să fac față cheltuielilor de călătorie? Ce câștigam vara ca lăcătuș îmi era necesar să plătesc în timpul iernii pentru studiile mele tehnice. Mai mult, mă simțeam obligat din punct de vedere moral să vin în ajutorul unui prieten din Basarabia, întors la Dumnezeu cu ajutorul unui Nou Testament pe care i-l dădusem și care, pierzându-și poziția de profesor, era în nevoie împreună cu familia lui. Dar Dumnezeu este un Dumnezeu minunat. Abia trimisesem banii prietenului meu, că am primit o scrisoare de la un creștin din Stuttgart, care mă invita să locuiesc fără plată la el în timpul stagiului meu la școala tehnică. Era un mare ajutor pe care l-am primit cu recunoștință din mâna lui Dumnezeu, dar aceasta nu mi-ar fi făcut posibilă călătoria în Rusia, dacă o doamnă credincioasă, informată de situația mea, nu mi-ar fi oferit banii necesari. Am profitat de vacanța de Anul Nou pentru a pleca la drum. La dorința mamei, ne-am întâlnit nu în orașul meu natal, ci într-o localitate la câțiva kilometri depărtare.

Când am ajuns, mama mă aștepta de două ore în gară. Ea a căzut în brațele mele, strigând: „Copilul meu, copilul meu!” Ne-am dus la hotel, unde ea reținuse niște camere.

Nu eram acolo decât de câteva minute, discutând despre călătoria mea și despre lucruri diferite, când ea a scos un suspin adânc și mi-a spus: „Și acum, copilul meu, să vorbim despre lucrul cel mai important. Tu vezi că eu îmbătrânesc. Ce va fi cu sufletul meu când voi muri?”

Mi s-a părut mai ușor să răspund în scris la întrebarea aceasta, decât verbal. Am rămas pentru o clipă fără să găsesc cuvintele potrivite. I-am spus în sfârșit: „Mamă, cred că știi ce va fi!”

Ea m-a privit cu tristețe și mi-a zis: „Dar tu știi că deseori am blestemat numele lui Isus și te-am blestemat și pe tine în toate felurile. Mai poate fi iertare și pentru mine?”

Am mângâiat-o și i-am răspuns că remușcărilor ei cu privire la subiectul acesta erau fără nici o îndoială lucrarea Duhului Sfânt și o dovadă a harului care lucra. Cuvintele acestea au liniștit-o imediat și păreau să-i învioreze inima îndurerată. Am stat apoi mult timp de vorbă. Dacă eu mă depărtam de subiect, mama revenea la el și îmi puneă noi întrebări cu privire la mântuirea lui Dumnezeu.

A doua zi, ea a venit dis-de-dimineată să mă vadă în camera mea și a reluat subiectul din ajun, strigând deodată: „Și de ce m-aș mai îndoii? Același Dumnezeu care a anunțat judecata pentru cei vinovați, a creat de asemenea și mijlocul de a scăpa de ea. El oferă celui păcătos o mântuire gratuită și deplină prin Fiul Său, Isus Hristos, care a suferit și a murit în locul celor vinovați. Toate acestea sunt adevărate și pentru mine. Da, eu cred!” Eram în culmea bucuriei. Aveam nevoie să-mi descarc sentimentele în mulțumiri și am îngenuncheat. Mama mi-a urmat exemplul și, spre surprinderea mea, s-a rugat cea dintâi: „Doamne Isuse, Îți mulțumesc pentru răscumpărarea pe care Tu ai făcut-o și pentru credința pe care mi-ai dăruit-o. Tu știi că ea este încă slabă. Întărește-o și mărește-o, Te rog.”

După ce și eu m-am rugat și am mulțumit Domnului pentru îndurarea Lui, am citit împreună un loc din Cuvântul Său prețios. La dorința mamei mele, acesta a fost capitolul din Faptele Apostolilor care redă cuvântarea martirului Ștefan.

„Ah!”, spuse ea, „ce nenorocire că poporul nostru este atât de orbit și însuflețit de ură împotriva lui Hristos! Cât de fericiti sunt cei credincioși! Mi-aș dori o moarte ca aceea a lui Ștefan. Îmi pare rău că nu ne-am întâlnit la M., locul tău de naștere. Dacă ne-ar fi omorât cu pietre, n-ar fi putut decât să omoare trupurile noastre. Am fi putut privi și noi în sus și am fi putut spune: Doamne Isuse, primește duhul meu!”

Voalul fusese dat deoparte de pe ochii ei de către Duhul Sfânt, și din inima ei se revărsa lauda și recunoștința față de Dumnezeul și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care devenise și Tatăl ei.

M-a interesat să aud ce mi-a istorisit mama cu privire la perioada care a urmat pentru ea, după ce am anunțat-o că am fost botezat. Potrivit obiceiului evreiesc, ea a ținut doliu pentru moartea mea. Înainte de a sfârși timpul doliului, a sosit de la mine o scrisoare însoțită de un Noul Testament. Cartea a fost aruncată în foc ca și celelalte dinainte. Scrisoarea a rămas închisă. După câteva ore, mama n-a mai putut și a dorit s-o citească. A deschis-o, a citit câteva rânduri și a pus-o deoparte.

După multe lupte lăuntrice, ea a citit-o chiar până la capăt, pentru a o pune apoi la loc cu groază. În ziua următoare o chinuia întrebarea aceasta: „Isus să fi fost totuși Mesia?” S-a înspăimântat că a avut gândul acesta vinovat și a postit, ca semn de pocăință.

Dar o îndoială apărea fără încetare în inima ei. Lupta aceasta lăuntrică a durat mai multe luni și fiecare din scrisorile mele îi măreau neliniștea, până ce, boala lucrând încă, dorința după mântuire și pace a devenit atât de puternică, încât mi-a scris cartea poștală despre care am vorbit și mi-a cerut un Noul Testament. După toate aceste lupte, bucuria scumpei mele mame era foarte mare.

Ora despărțirii a venit foarte repede; dar siguranța de a fi de nedespărțit uniți cu Hristos ne-a susținut în durerea clipelor de rămas bun. Ca îngrijitorul etiopian de altădată, mama și-a continuat drumul foarte bucuroasă. Am primit curând știrea sosirii ei acasă. La începutul scrisorii, ea scrisese cuvintele Mariei: „Sufletul meu mărește pe Domnul și duhul mi se bucură în Dumnezeu, Mântuitorul meu!”

Zile de încercare

Credința mamei mele a fost pusă la o grea încercare. Mama s-a îmbolnăvit din nou și sora mea, chemată lângă ea ca s-o îngrijească, a aflat schimbarea petrecută în ea, prin scrisorile pe care eu continuam să i le trimit. Sora mea s-a înfuriat; a aruncat Noul Testament în foc și a oprit scrisorile pe care le trimiteam mamei, în timpul celor trei luni cât a durat boala. Dar Domnul este credincios. Prin puterea Sa care se arată în slăbiciune, mama a fost păzită pe calea cea bună.

În timpul acesta, eu treceam, la Stuttgart, printr-o fază de neliniște. De ce mama nu-mi scria? Reușise vrăjmașul s-o despartă de Domnul? Sau avea de suferit din partea evreilor?

M-am hotărât să trimit o carte poștală deschisă, scriind că dacă va rămâne fără răspuns, mă voi adresa primarului orașului ca să primesc știri. Atunci am primit o carte poștală de la sora mea, scrisă în evreiește, în care, cu multe insulte, mă acuza că sunt ucigașul mamei mele și că am adus-o pe marginea gropii. Nu trebuia să-i mai scriu; scrisorile mele nu-i vor fi date mamei. Oricât de triste au fost veștile acestea, ele mi-au adus cel puțin mângâierea de a ști că mama mea trăia și era credincioasă. Am scris surorii mele, rugând-o să-mi trimită vești și să dea mamei scrisorile mele, dar fără rezultat. Am primit într-o zi o scrisoare de la o doamnă evreică din M., care vizitase pe mama mea și care se oferise să ne fie intermediar pentru transmiterea scrisorilor. Doamna aceasta era sinceră; ea avea, în secret, aceleași convingeri ca mama mea și astfel și-a îndeplinit cu credincioșie misiunea.

Dar într-o zi ea mi-a scris în mare agitație că o scrisoare lungă adresată mie fusese găsită sub perna mamei mele, fusese citită și comunicată rabinului, care a venit, fără să țină seama de marea slăbiciune a mamei mele, ca s-o excludă cu toată solemnitatea din sinagogă.

Am avut mai târziu ocazia să fac cunoștință cu doamna aceasta. Ea credea în Domnul Isus, așa cum mi-a mărturisit plângând, dar nu a avut curajul să recunoască public lucrul acesta. Sunt în Rusia multe suflete de felul acesta printre evreii pioși. S-ar putea să fie chiar mii.

Împotriva oricărei așteptări, mama mea s-a însănătoșit. Sora mea s-a întors la ai ei și mama mi-a putut scrie din nou.

După plecarea surorii mele, mama a primit vizita unei doamne care locuia în aceeași clădire și care venise să afle cauza agitației pe care o observase. Mama i-a istorisit atunci ce făcuse Dumnezeu pentru ea și cum a aflat răscumpărarea, mântuirea și viața veșnică prin credința în

Domnul Isus. Erau cuvinte de neînțeles pentru această femeie catolică care nu avea nici o siguranță cu privire la mântuire și nu avea pacea cu Dumnezeu. Ea a ascultat cu atenție ce i-a spus mama și partea din Scriptură pe care i-a citit-o, iar Dumnezeu n-a îngăduit ca acest Cuvânt al Său să se întoarcă la El fără rod. El a dat sufletului însetat mântuirea și pacea în Isus. Aceste două doamne au petrecut apoi zilnic ore binecuvântate de adunare.

Domnul să păzească în har pe bătrâna mea mamă și pe toți cei care caută ajutorul Lui în timp de încercare! Cât de fericiți sunt, veșnic fericiți, cei care, în acest timp al harului, Îl recunosc pe Isus ca Fiul lui Dumnezeu și ca Mântuitorul lor! Da, EL este „piatra vie, lepădată de oameni, dar aleasă și scumpă înaintea lui Dumnezeu... cine se încrede în El, nu va fi dat de rușine” (1 Petru 2.4-6).

Autorul Jean Samuel Syniak a fost un evreu de naționalitate rusă, născut în 1863 în Rusia și decedat la Lausanne (Elveția) în anul 1940.